

POSTANOWIENIE

Dnia 12 października 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Pietrzykowski

w sprawie z wniosku E. Spółki Akcyjnej w G.
przy uczestnictwie B.M. i Z.M.
o zasiedzenie służebności,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 12 października 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestników postępowania
od postanowienia Sądu Okręgowego w S.
z dnia 14 października 2016 r., sygn. akt IV Ca (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W niniejszej sprawie uczestnicy postępowania wnieśli skargę kasacyjną, w której jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania wskazali na występowanie na jej tle istotnych zagadnień prawnych. Pierwsze związane jest z wykładnią art. 292, art. 305⁴, art. 348, art. 352 § 2 i art. 176 § 1 k.c. Należy w związku z tym podkreślić, że kwestie dotyczące następstwa w zakresie posiadania służebności i sposobu jego przenoszenia były przedmiotem licznych wypowiedzi Sądu Najwyższego

(por. m.in. postanowienia z dnia 30 stycznia 2014 r., IV CSK 252/13, OSNC 2014, nr 11, poz. 17, z dnia 6 marca 2015 r., III CSK 192/14, z dnia 25 maja 2016 r., V CSK 547/15). Drugie zagadnienie dotyczy kwestii wielokrotnie wyjaśnianych w orzecznictwie Sądu Najwyższego. Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem, służebność przesyłu (oraz *per analogiam* służebność gruntowa odpowiadająca jej treści) polega na konieczności znoszenia przez właściciela gruntu nie tylko istnienia na nieruchomości obciążonej cudzych urządzeń (urządzeń przesyłowych) trwale z nią związanych, ale także wszelkich czynności podejmowanych przez przedsiębiorcę (przedsiębiorcę przesyłowego) w celu zapewnienia prawidłowego ich funkcjonowania (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 lipca 2011 r., I CSK 157/11, OSNC-ZD 2012, nr 2, poz. 45). Podobnie wyjaśniano już kwestie związane ze strefą ochronną (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 11 grudnia 2015 r., III CZP 88/15, OSNC 2016, nr 12, poz. 144). Skarżący nie wykazali, aby istniała uzasadniona podstawa do zmiany lub modyfikacji dotychczasowego stanowiska judykatury. Trzecie zagadnienie prawne dotyczące wykładni art. 7, 172, 292, 352 i 305⁴ k.c. sprowadza się do tego, czy posiadanie przez przedsiębiorcę służebności gruntowej (przesyłu) bez zawarcia z właścicielem nieruchomości umowy o nabycie tej służebności w formie aktu notarialnego i bez decyzji wywłaszczeniowej może być uznane za posiadanie w dobrej wierze, co skutkuje krótszym terminem zasiedzenia. Trzeba zauważyć, że ocena dobrej wiary posiadacza wymaga uwzględnienia kontekstu faktycznego każdej konkretnej sprawy. Jak wynika z bogatego orzecznictwa w tym zakresie, dopiero ogół okoliczności pozwala na ocenę sytuacji. Zatem zarzut w tym zakresie może stanowić zarzut kasacyjny, ale istotnego zagadnienia prawnego nie da się tej kwestii abstrakcyjnie rozstrzygnąć. Trzeba jeszcze dodać, że tak ujęte zagadnienie prawne nie powstaje w ogóle na tle tej sprawy. Jak bowiem ustaliły sądy *meriti*, w chwili budowy linii przesyłowych właścicielem nieruchomości był Skarb Państwa, zatem w ogóle nie mogło być mowy o zawarciu przez ówczesny zakład energetyczny umowy notarialnej, bo sprawował on zarząd mieniem Skarbu Państwa.

W skardze kasacyjnej wniesionej w niniejszej sprawie nie została wykazana żadna z okoliczności wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., dlatego Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.

aj